

Kapitola 1

Když jsem Sherlocka Holmesa potkala poprvé, měla jsem na hlavě klobouk s pštrosím perem. To bylo čtvrtého března. Pamatuju si to, protože všichni tři bráchové u snídaně celou dobu halekali slovní hříčky o March Fourth, o plnění snů a předsevzetích, které jsou s tím dnem spojené. Freddie si dokonce na mobilu nastavil přitroublé vyzvánění, které pořád dokola otravně vyřvávalo „March FOOORTH“, dokud jsem nezačala vyhrožovat, že mu ten krám hodím do záchodu. Pro jednu pro mě byl odchod do školy spíš úlevou než otročinou. Ale ta úleva neměla trvat dlouho.

Nejdřív jsem měla dvouhodinovku matiky, kde jsem znovu musela vysvětlovat, že to, že učitel okázale ignoruje nejnovější poznatky v teorii matematiky, neznamená, že mi může domácí úkol hodnotit jako chybný, protože je jasné, že chyba je v učebnici. Potom jsem měla ekonomii a přednášku o knihách, které jsem přečetla už během loňských prázdnin. Po obědě následovaly dlouhé úmorné laborky, při nichž Marcus Gregson z našeho chemického experimentu udělal černé doutnající cosi, co zasmradilo celou učebnu. Ani nejlepší

detektiv v dějinách by nedokázal vydedukovat, jak se mu to povedlo, i když jsem předtím vypracovala dva alternativní plány, které měly zabránit tomu, aby náš experiment zničil. Varovala jsem ho, že naše výpočty nevycházejí, ale chemikářka mě přinutila slíbit, že Marcuse nechám, aby do konce školního roku alespoň jedny laboranky vypracoval sám. Takže to, že její učebna teď bude několik měsíců páchnout jako sklad chemických zbraní hromadného ničení, vlastně není moje vina.

Když jsem šla na poslední hodinu, myslela jsem, že jsem všemu šílenství unikla, jenže i ta se kolosálně zvrhla. Ale ani tak jsem úplně nečekala, že mě protipožární cvičení zavede do útočiště toho nejvýstřednějšího a nejneoblíbenějšího kluka v celém ročníku. Byl to mírně řečeno hodně, hodně dlouhý den ještě předtím, než jsem k němu došla – jeden z těch dnů, který nemůže skončit jinak, než že budu mít na hlavě klobouk s pštrosím perem.

Jen co na nás požární alarm začal střídavě vřeštět a blikat, slečna Francisová, naše učitelka dramatického kroužku, vyzvala třídu, aby poklidně opustila jeviště. Až na mě. Řekla mi: „Mori, zlatíčko, skoč dolů do skladu a dojdí pro našeho pana Holmese.“

Slečna Francisová nám vždycky říkala zlatíčka a borci. „Copak ten alarm neslyší sám?“ opáčila jsem.

Možná přikývla, možná zavrtěla hlavou, ale už mě strkala k bočním dveřím divadla, takže jsem její reakci neviděla. „Když Sherlock pracuje, tak většinou takovým věcem, jako jsou alarmy, nevěnuje pozornost. Pospěš si, ano?“

Samozřejmě že jsem o Sherlocku Holmesovi a jeho tajné laboratoři pod divadlem slyšela. Byla to dostatečně směšná představa na to, aby se po škole roznesla rychlostí blesku.

Sherlockovi přišlo, že školní chemická laboratoř nenaplnuje jeho potřeby, což byla jediná část té historiky, která mě zaujala, a jeho matce se nějakým způsobem podařilo přesvědčit ředitele, aby mu nechal vybudovat vlastní prostory. Mám podezření, že použila ředitelův oblíbený způsob přesvědčování – ten peněžní.

Cestou dolů do potměšitého sklepení jsem si představovala, jak asi vypadá laboratoř, jež je o tolik lepší než ta školní, a mhouřila jsem oči před světly požárního alarmu, které v tom šeru blikaly ještě jasněji. Na to, že mám na sobě kompletní kostým, od klobouku až po krajkovou spodničku, která jemně otírala prach ze sklepního linolea, jsem si vzpomněla až ve chvíli, kdy jsem rozrazila dvoukřídlé dveře od skladu, kde měl Sherlock svoji dílnu. Nemusela jsem se ale cítit trapně, protože Sherlockovi na jedné straně hlavy trčely vlasy skoro tak vysoko jako moje pštrosí pero. Zády ke mně si křtici prohrábl prsty, čímž názorně ukázal, jak k takovému účesu přišel.

Samotná laboratoř mi dech nevyrazila – stály v ní dva dlouhé stoly se základním vybavením, bylo tam sklo, trubičky, plameny, a dokonce i odstředivka a autokláv. Ale místo lahvíček z hnědého skla plných chemikálií na experimenty byly Sherlockovy police napěchované nádobami s exempláři, uzavíratelnými pytlíčky s nejrůznějšími vzorky a knihami – stohy knih pojednávajících o všem, co si člověk dovede přestavit, od *Kdo je kdo* přes fyziku a horolezectví až po kriminalistiku. Nejspíš bych police zkoumala dál, kdyby mi neustálý ječivý zvuk nepřipomínal, proč tu jsem.

„Co to je?“ zavolal Sherlock přes alarm, aniž by se obtěžoval otočit a vzít mě na vědomí. Místo toho se nahnul nad stůl, před nímž stál, jednou rukou zuřivě datloval do tabletu a dru-

hou opatrně otočil malý umělohmotný knoflík, aby upravitl průtok rudé tekutiny z něčeho, co vypadalo jako prastarý odběrový vak. Rudá látka kapala přes trubičku do kelímku v poněkud znepokojujícím rytmu.

„Přišla jsem tě vyzvednout,“ zakřičela jsem. Můj hlas jen s bídou přehlušil vřískající alarm.

„Neslyším tě, takže klidně můžeš zase vypadnout.“ Když mluvil, máchl rukama, potom se znovu nahrbil a začal upravovat lahvičky, trubičky a plameny na několika kahanec. Pohyboval se kolem stolu se zvláštní dramatickou ladností, jako když šílený dirigent řídí symfonii bublin a vln, dokud se ke mně konečně neotočil čelem. Hlavu ale nechal skloněnou. Jeho školní uniforma byla stejně neupravená jako celá laboratoř – bílou košili měl pomačkanou a nezastrkanou a rukávy si vyhrnul k loktům, modrostříbrně pruhovanou kravatu měl povolenou a nakřivo a jeho modrý svetr visel přes židli tak, že jedním rukávem leštil zaprášenou podlahu.

„Přišla jsem tě vyzvednout,“ zavolala jsem znovu a dodala: „Kvůli tomu alarmu,“ který v tom okamžiku utichl.

V tu chvíli zvedl hlavu a v jeho temně modrých očích plánilo něco, co připomínalo spravedlivé rozhořčení, ačkoli když zaznamenal, jak vypadám, na jeho tváři se rozhostil výraz nefalšovaného zájmu.

„Když začne zvonit alarm, musíme všichni na dvůr –“

„Edvardiánský?“ Zaostřil na knoflíky na mém živůtku. Měla jsem co dělat, abych si nezačala posunovat výstřih výš.

„Pozdně viktoriánský,“ opravila jsem ho. „Ale měl bys –“

„Ještě okamžik.“ Sherlock se zamračil a natáhl se pro svůj tablet. Zamžoural na obrazovku a zamumlal „dobové kostýmy“, zatímco jednou rukou ťukal do klávesnice.

„Co s nima?“

Následoval můj pohled na obrazovku. „Témata, která zatím mistrně neovládám.“

„Ty chceš mistrně ovládat převlékání se do dobových kostýmů?“ Ruka mi sjela k boku a rty jsem stáhla do úsměvu, který mého otce vždycky nejvíc vytočil. Na Sherlocka však žádný takový efekt neměl.

„Ptá se holka, která je oblečená, jako by se měla setkat s Jejím Veličenstvem královnou Viktorií.“

„Máš bod,“ uznala jsem.

„Aha, tak my si vedeme bilanci. To je dobré vědět.“

Obrátila jsem oči v sloup a pak se mezi námi rozhostilo ticho, které by za normálních okolností bylo signálem k úprku, ale místo toho jsem se nervózně kroutila pod Sherlockovým pohledem. „Zrovna jsem přišla z divadla.“ Místo dalšího vysvětlování jsem do prostoru mezi námi mávla scénářem, i když jsem si nebyla jistá, proč jsem cítila potřebu mu vůbec něco vysvětlovat. „Je to známkové představení, hrájeme...“

„Oscara Wilda. Řekl bych, že naše školní divadlo nikoho jiného nehraje.“

Chystala jsem se potvrdit, že skutečně nacvičujeme hru Oscara Wilda, ale chlapec se svým hádáním zjevně ještě neskončil.

„A ty alternuješ, i když bys radši hrála. Na dramaťák chodíš z jiného důvodu než z lásky k tomuhle druhu umění.“ Otevřela jsem pusy, abych odpověděla, on ale udělal krok kupředu a vztyčil prst do vzduchu. „Možná to je rodinné řemeslo a ty ho děláš proto, aby ses zavděčila rodičovi. Otci? Ne, matce.“

Spolkla jsem povzdechnutí a propichovala Sherlocka pohledem do té doby, než jsem si byla naprosto jistá, že skončil.

Během naší krátké konverzace mi už třikrát skočil do řeči. Nebyla jsem si jistá, že bych dokázala svoje násilnické sklony udržet na uzdě, kdyby to udělal počtvrté.

„Přihořívá, ale ne.“ Upřímně? Trefil se skoro úplně přesně. Ale jeho nestvůrně obří ego, které se okázale projevovalo pokaždé, když blahosklonně šlehnul svým tenkým holčičím obočím, jsem se přikrmovat nechystala. Ode mě už žádné body nedostane.

„Nesmysl. Ty šaty jsou alespoň o dvě velikosti menší a vůbec nesedí na tvoji postavu, která je,“ znovu se zadíval na korzet a po tváři se mu rozlil ruměnec, „dobře tvarovaná.“ Jen čím dál červenější obličej ho zachránil před mým vztekem. „A i když jsem právě uznal, že tohle téma mistrně neovládám, ani trochu nevěřím, že v pozdně viktoriánském období se nosily oranžové tenisky. Pak je tu ta záležitost se salátovým stavem scénáře, který, soudě podle těch starých malůvek na deskách, zcela určitě patřil tvójí matce.“

„Už jsi skončil?“ zeptala jsem se mnohem klidněji, než jsem se ve skutečnosti cítila. A možná jsem taky dotyčné malůvky zakryla dlaněmi. Moje matka byla zjevně nějakou dobu posedlá skupinou Duran Duran.

„A jsi ochotná uznat, že moje postřehy jsou správné?“

„Jsou tu i naléhavější záležitosti.“ Podívala jsem se za něj, on ale narážku nepochopil.

„Nic není naléhavějšího než pravda.“

Dala jsem mu poslední příležitost následovat můj pohled k jeho stolu, a když ji nevyužil, povzdychla jsem si. „Fajn. Vždycky alternuju, protože se naučím text rychleji než ostatní. Nezajímají mě ani žádné známkové hry, a když jsem v pohotovosti jako záskok, tak nemusím malovat kulisy, řídit světla ani režírovat. Je to vcelku nenáročné a bude to dobře

vypadat v přihlášce na vysokou. To je jediný důvod, proč na dramaťák chodím.“ Přikývla jsem, aby moje lež vypadala přesvědčivěji, ale prozradilo mě, jak pevně svírám scénář. Díval se mi do očí, ale ani na okamžik jsem neměla pocit, že by mu moje prozrazení uniklo. „Ty tenisky jsem si vzala, abych měla v čem jít ze školy. Jak sis povšiml, ta podvyživená herečka, místo které na zkouškách zaskakuju, je menší než já, a zatímco do jejího kostýmu se nacpat dokážu, nedovedu si zmenšit nohu o tři čísla tak, abych se vešla i do jejích střevíčků. A teď k té naléhavější záležitosti...“

„Máš ji fotografickou?“ zeptal se Sherlock a dodal: „Myslím paměť. Díky tomu se tak rychle naučíš dialogy.“

Kdybych neměla za to, že ho to královsky pobaví, tak bych před odpovědí hlasitě zavrčela. „Jo.“

To jsem neměla říkat. O krok se přiblížil a do jeho pohledu se vrátilo několik plamenů – jako bych byla placatka s tekutinou, která se náhle zbarvila do fascinujícího odstínu rudé. Potom ale přimhouřil oči, začal zkoumat moji tvář a znovu promluvil. „O tvé matce se nemýlím. Ten scénář býval její.“

Posměšně jsem mu opětovala přimhouřený pohled, ale to, že o mojí matce mluvil tak otevřeně, mě dohánělo k šílenství.

„Moje matka, ona – zemřela.“ Takhle přesně jsem to nechtěla říct. Ale byla jsem odhodlaná, že na sobě nedám znát, jak jsem v hloubi duše překvapená. A ani jsem neměla chuť poslouchat jeho teorie o tom, že na dramaťák chodím kvůli tomu, abych vzdala hold její památce. Tak jsem se k Sherlocku Holmesovi svůdně naklonila, tak blízko, že jsem si všimla, že jeho oči mají stejný odstín modré jako ty moje. A pak jsem zašeptala: „Myslím, že by ses měl vrátit ke svým trubičkám a kahanům.“

Zhluboka se nadechl a já pocítila stopu jeho dechu na své tváři, když se zeptal: „A to proč?“

Zaklonila jsem se tak, abych se mohla narovnat, a věnovala jsem mu svůj nejzářivější úsměv. „Přetéká ti krev.“ Jen co jsem domluvila, otočila jsem se k odchodu a užívala si slábnoucí zvuky míchání a nadávání, které mě provázely ven.